

Femeia si Familia

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., 1/2 an 5 cor., 1/4 an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei, 1/2 an 7 lei. Un număr 50 bani.

Scriitori Moderni.

Alphons Daudet.

Alphons Daudet este un scriitor realist francez. S'a născut la 1840 în Nîmes și a răposat la 1897, în Paris. Primele încercări în literatură le-a făcut cu două lucrări poetice la 1858 și 1851 dar' aceste au avut puțin succes. Mai târziu a scris drame și romane frumoase, dar' renumele și 'l-a întemeiat cu romanul *Fromont jeune et Risler aîné*, apărut la 1874. Acesta e un roman luat din viața socială, cu direcție realpoetică

După acesta au urmat un număr însemnat de romane și alte scrieri, din cari unele au fost dramatizate: Dintre scrierile lui mai amintim romanul *Nabab*, apoi *Numa Roumestan* și *Les rois en exil*, în cari joacă rol și politica. Mai departe sînt romanul *Sapho*, *Tartarin de Tarascon*, *Tartarin sur les Alpes* și *Port Tarascon* scrise cu mult spirit, cu umor și satiră. În descrierea *L'Immortel* se cuprinde descrierea reală a Academiei, dar' are unele exagerații satirice.

Daudet este, cu deosebire în novelele sale, un povestitor și observator foarte bun; se adâncește cu măiestrie în studiarea manifestărilor spiritului omenesc, amestecând sensibilitate și ironie în espunerile sale. Este, cum am amintit, scriitor realist, de un realism rafinat. În unele din scrierile sale ia motive reale cam îngrijitoare, cum e d. e. motivul romanului *Nabab*, ear' în *Sapho* ne prezentă scene, cari stau sub nivelul moral.

Alphons Daudet descrie mai mult sărăcimea, umilită și lovită de civilizația modernă.

Cabinetul Romanilor.

Doliul văduvei.

De
André Theuriet.

(Urmare)

III.

Scumpa mea amică, zicea la câteva zile d-na Valperga Joanei, aceasta nu e viață ce o duci d-ta; în scurtă vreme o să te bagi în groapă!

Eu știu, ah foarte bine, ce va să zică a perde un bărbat foarte iubit.

Dar' în fine omul trebuie să vină la rațiune. De vei plânge, zi și noapte după sormanul defunct, lacrimile d-tale nu-l vor revînta mai mult... Prin aceasta d-ta numai te vei usca de vei îmbătrâni înainte de vreme... Și într'adevăr ar fi mare pagubă de d-ta!... Trebuie cu ori-ce preț să-ți cauți distracție...
Apoi vînd că acest mic discurs rostit cu volubilitate provoca în sufletul d-nei Manves

Este un scriitor de frunte al Franciei, avînd mai mulți imitatori, cu deosebire între scriitorii provenșali.

Fratele seu Ernestin și nevastă-sa *Iulia Allard*, asemenea sînt scriitorii de oare-care renume.

Dăm din scrierile lui schița: *Credeul amorului*.

Credeul amorului.

De
Alphons Daudet.

Totdeauna îi fusese gîndul: să fie femeia unui poet! .. Dar' neîmpăcata soarte în locul existenței romantice și agitate ce 'și-o dorea, îi întocmise o mică fericire de tot liniștită, măritându-o după un bogat rentier din Autenil, amabil și bun, ceva prea în vîrstă pentru ea și care n'avea decît o singură pasiune de tot inofensivă și plină de liniște, grădinaritul.

Bunul om își petrecea timpul, cu cosorul a mână, îngrijind, curățind o magnifică colecțiune de rosari, încălzind florăria, udând florile, și pe credința mea, veți înțelege bine, că pentru o sormană mică inimă însetată după ideal, aici nu se afla pășune îndestulătoare. Totuși în decurs de zece ani, ea duse o viață dreaptă și uniformă întocmai ca alele fin presărate cu năsip din grădina bărbatu-seu și o urmă cu pași măsurați ascultând cu o plictiseală resignată șgomotul înțepător și sec al foarfecilor de ciuntat neînterupt în mișcare, sau ploaia monotonă fără sfîrșit, care cădea din sîtițele udătoarei asupra plantelor stufoase. Acest horticultor apelpisit avea de femeia sa aceeași îngrijire scrupuloasă ca și de florile, sale. Măsura frigul și căldura din salonul seu

îngrămădit cu buchete, își temea femeia de frigul din Aprilie sau de soarele din Martie, și întocmai ca pe plantele din oale, pe cari omul le scoate și ear' le aduce la anumite epoce, o făcea să trăiască în mod metodic, cu ochii fixați asupra barometrului și a variațiilor lunii.

Ea rămase astfel mult timp închisă între cei patru pereți ai grădinei conjugale, inocentă ca o clematită, dar' dornică de alte grădini mai puțin regulate, mai puțin domnești, în cari rosarii în bună voce pot să dea lăstarele, unde nebunaticile de ierburi puteau să crească mai înalte decît arborii și să fie încărcate de flori fantastice necunoscute, în libertate sub un soare mai cald. Astfel de grădini nu se află decît numai în cărțile poezilor, și ea și cetea multe versuri ascunzându-se de pepineristul, care nu cunoștea, în materie de versuri, decît distichoane de almanach de felul:

Cînd plouă la Medard-Sfântul
Mai bini de-o lună-i ud pămîntul.

Fără de a alege nefericita lacomă, miștuia cele mai rele poame, numai să afe în ele rîme pentru »amor« și »pasiune«, apoi cu cartea închisă petrecea oare întregi în dulce visare și oftare:

Eată bărbatul care ar fi fost de mine.

Probabil, că aceste dorințe ar fi rămas pentru totdeauna în starea vagă a aspirațiilor, dacă în teribilul moment al vîrstei de treizeci de ani, care este etatea decisivă pentru virtutea femeilor întocmai ca miezul zilei oara decisivă pentru frumuseța zilei, iresistibilul Amaury nu s'ar fi aflat în drumul seu. Amaury este un poet de salon, unul din acei exaltați îmbrăcați în negru și cu mânuși sure deschise, cari merg între orele zece și mezul nopții ca să-și povestească prin lume estasele lor de amor, desperările, îmbătăririle, răzimați me-

un fel de reprobare, nizana reluă vorba cu vivacitate:

„Ei, nu crede, că te sfătuesc să vatemî bunacuvîință... Dar' în fine omului nu-i permis să se lase a fi pradă gîndurilor negre.

Trebuie să te smulgi din ele și să dai altă direcțiune tristeții d-tale... Vezi, fi gentilă, și vino mîne, să prînzim împreună, vom fi numai noi!“

În vreme-ce vorbea d-na Valperga, Joana continuându-și gesturile de împotrivre se gîndea că consiliile vecinei sale porneau dintr'un îndemn bun și nu erau lipsite de bunul simț. Tinera femeie recunoștea că trăia prea numai pentru sine și că acest fel de viață nu 'i-a fost priincios nici trupește nici sufleteste.

Viziunile trecutului, cari înpoporau singurătatea sa, departe de a-i liniști sufletul îl turburau numai.

Simțea că a alunecat pe un povîrniș periculos, și, în fond, nu era supărată că o sileau să iese din desperarea sa. În urma acestor reflexiuni se gîndea fără îndoială că a

făcut o rezistență destul de corectă. În fine cedă dojenilor d-nei Valperga și promise că primește pentru ziua următoare invitarea la prînz, dar' cu condițiunea să fie în cerc de tot intim.

Joana nu se gîndise că lumea din Nisa înțelege intimitatea într'un înțeles mai larg ca ori-unde aiurea

În aceste stațiuni ale litoralului unde abundează societatea cosmopolită, omul își câștigă prieteni foarte ușor. Fără alegere saloanele se deschid coloniei străine, care defilează prin ele ca și pe stradă. Când cineva a fost primit într'o casă de cinci sau șase-ori, este considerat ca un vechiu prieten al casei.

Întrînd în vestibulul vilei Valperga, Joana se aștepta să fie la prînz numai cu cunoscuta sa.

Cît îi fu de mare mirarea vînd acolo acățate două pălării de bărbat și auzind în salon sunet de voci bărbătești.

Sînt oaspeți înlăuntru? întrebă spăriată Joana pe femeia de casă.

— Numai două persoane, doi amici de-ai doamnei“.

lancolie de cămine, stând în lumina lustrelor în vreme-ce femeile în toaletă de bal înșirate în cerc, ascultă din dosul evantaliilor lor.

Și cine poate trece de idealul geniului? Un cap de cismar fatal, cu ochiu scufundat, fața palidă, o curiozitate care își face frisură rusească și se unge tare cu pomadă ungurească. Este unul din acei deserați de viață cum le place femeilor, îmbrăcați totdeauna după ultima modă, un liric înghețat la care disordinea inspirației se ghicește numai după nodul cravatei puțin slobozit, legat cu negligență. Și trebuie să i-se vadă succesul, când cu vocea sa stridentă debitează cu o tiradă a poemei sale crezul amorului. Mai ales acea tiradă, care se termină cu acest vers minunat:

Eu cred în amor pe cum cred în Dumnezeu! Observați, că eu bănuiesc foarte mult că acest mișel se va îngriji tot atât de puțin de Dumnezeu cât și de celelalte; dar' femeile nu-l cunosc mai deaproape. Ele se prind ușor pe eleiul vorbelor, și de câte-ori Amaury își recitează crezul amorului seu, poți fi sigur de a vedea în jurul salonului rînduri de mici ciocuri roșii deschizându-se, închizându-se spre această undiță ușoară de sentiment. Gândiți-vă numai, un poet, care are mustațe atât de frumoase și care crede în amor ca în Dumnezeu.

Femeia pepineristului nui-i mai resistă. În trei conveniri fu învinsă. Dar' fiindcă în fondul acestei naturi elegiare era ceva de onestitate, de mândrie, ea nu voia să comită o greșeală meschină. Dealtmîntrelea poetul în crezul seu însuși declară, că nu înțelege decât un fel de amor, acela, care merge cu capul sumeț, ca o provocare, sfruntare, a legii și a societății. Luându-și deci crezul amorului de călăuz, tinera femeie eși deodată din grădina din Autenil și merse să se arunce în brațele poetului seu. „Nu mai pot trăi cu asta! Ia-mă la dumneata“.

În astfel de cas, bărbatul se numește totdeauna „omul asta“, chiar și dacă-i pepinerist.

Amaury rămase un moment încremenit. Cum la naiba să-și închuiască, că o duduță de treizeci de ani o să iee în serios o poezie de amor și să se ducă la el?

Totuși față de prea marele noroc el arătă inimă bună și fiindcă ea se conservase frumoasă și tinerică în mica sa grădină din Autenil, adăpostită atât de bine, o răpi fără de a murmura. Primele zile fură fermecătoare.

Era o tradare. O oglindă îi reflectă Joanei de Mauves imaginea învăluită în crep și îi fu rușine să se arete străinilor în salon în acest aparat de doliu, care implică o mare durere și pe care omul îl îmbracă ca simbolică renunțare la ori-ce distracțiune lumească.

După un moment de nedecisiune, se hotărî se bată în retragere și să se facă nevăzută; dar' era prea târziu.

D-na Valperga, prevenită prin sunetul clopoțelului, îi eșise deja înainte.

„Iute, scumpa mea copilă, strigă petulantă veduvă, vino, numai pe d-ta te mai așteptăm!“

Zicând aceste vorbe o luă de mână și o duse într'un vast salon decorat în stil italian, și provăzută cu trei ferestrii mari prin cari se vedea câmpul și marea.

Era încă ziuă și Ioana văzu în profil printr'o fereastră doi domni: unul deja bătrân și celalalt cam în vîrstă de treizeci de ani.

„Permite-mi să-ți prezint doi din bunii mei amici, zise d-na Valperga, principele

Se temeau de urmările bărbatului. Trebuiau să se ascundă sub nume false, să-și schimbe locuința, să locuiască în cartiere!... în foburgurile Parisului, prin drumurile dimprejur.

Seara eșiau pe furiș, făceau primblări sentimentale de-alungul fortificațiilor. O putere a romanticității! Cu cât ea se temea mai mult, cu cât trebuiau să iee mai multe precauțiuni, store, perdele slobozite, cu atât poetul seu îi părea mai mare. Noaptea, deschideau mica fereastră dela odaea lor și privind stelele cari se ridicau deasupra fanarelor dela drumul de fer învecinat, ea îl făcea să-și zică și zecică tirada:

Cred în amor precum cred în Dumnezeu!
Și bine era...

Din nefericire aceasta nu dură mult. Bărbatul îi lăsă în pace. Ce voiți? El era filosof, omul ăla. Femeia sa odată plecată, închise poarta verde a oasei sale și se dete în liniște la îngrijirea roselor sale, gândindu-se cu mulțumire că cel puțin acelea, ținându-se prin rădăcini lungi de pământ, nu vor putea să se ducă dela el.

Amorezații nostri fără a se mai teme, reînțoarseră la Paris și deodată i-se părură tinerei femei că i-se schimbăse poetul. Fuga, temerile de a fi surprinși, continuă veghiării, toate aceste lucruri, cari îi serviau pasiunii sale ne mai esistând, începură a înțelege, a vedea limpede. În sfîrșit, în toată clipa, în instalațiunea micului lor menagiu și miile de mici detaiuri burgeze ale vieții zilnice, omul cu care trăia i-se făcea tot mai cunoscut.

Puținele sentimente generoase, eroice sau delicate ce le avea în el, le mestecase în virtuțile sale fără a păstra din ele ceva pentru consumațiunea sa personală. El era meschin, egoist, mai ales foarte sgărcit, ceea-ce amorul nu îngăduie. Apoi își tăiașe mustațele și aceasta *deguizare* îi sta rău.

Ce deosebire între cel de mai nainte cu părul frumos negru frizat cu ferul cum îi apăru într'o seară recitându-și crezul seu între două candelabre! Acum în retragerea silită ce trebuia s'o petreacă din cauza ei, se dase tuturor slăbiciunilor, dintre cari cea mai mare era că se credea pururea bolnav.

Într'adevăr, închipuindu-și că suferi de piept, te crezi în urmă că chiar ești bolnav. Poetul Amaury trăia cu chisăliță (borș) să învelea cu hârtie Fayand își încercă cuptorul cu sticlețe și cu prafuri.

Fiume și celebrul compositor Francisc Michaëlis... Domnilor, doamna de Mauves“.

Cei doi domni se închinară și Ioana le distinse figurile luminate de ultimele raze roșetice ale soarelui asfințitor.

Principele, scurt, îndesat, cam cărunț, cu o față somnoroasă și fără luciul; compositorul, din contră, svelt, vioi, nervos, cu fisonomia mobilă, foarte expresivă. În primul moment, părea mai mult urit, dar' de o uriciune originală: o frunte lată, încadrată de un păr des castaniu, cu ochi mici suri, pătrunzători și scrutători, un nas ridicat cu aripi dilatate. Fața-i rasă cu îngrijire arată o gură spirituală, sarcastică, cu buzele puțin adunate de un suris batjocoritor.

Vezi, reluă cuvîntul d-na Valperga, mi-am ținut cuvîntul și sîntem deplin în cere familiar... Astfel, scumpa mea fi cu voe bună și mai ântăiu lasă-mă să-ți iau pălăria“.

Doamna de Mauves fiind confusă, înainte de ce ar fi putut să se opună la asta, d-na casei scoase cu iuțea acul ce-i ținea pălăria, îi ridică voalurile de crep și puse totul pe

Câtva timp mica femeie luă în serios rola sa de îngrijitoare. Devotamentul îi scuză cel puțin greșala și îi da o țință vieții sale. Dar' se obosi iute. Fără voie, stând în odaia înăbușită, unde poetul se învălea cu flanelă, tinera femeie se gândia la mica sa grădină de tot parfumată și la bunul pepinerist, văzută de departe în mijlocul tufșurilor sale, a coșurilor sale cu flori, îi părea simplu, simțitor de sinterosat, pe când cestalalt era pretensiv și egoist.

În timp de o lună își iubea bărbatul, îl iubea în realitate, nu cu o dragoste obicînită, dar' cu un amor adevărat. Într'o zi îi scrisese o lungă scrisoare pasionată și plină de căință. Bărbatul nu-i răspuse. Poate-că nu o afla încă destul de pedepsită. Atunci îi trimise scrisori peste scrisori, se umili, îi ceru voia ca să se poată reînțoarce zicînd, că mai bine voește să moară decât să trăiască cu omul ăsta. Acum amantului îi veni rîndul de a fi numit „omul ăsta“.

Lucru rar, că ea se ascundea de el ca să-și scrie; fiindcă îl credea încă îndrăgît și pe când neîntrerupt cerea iertare bărbatului seu se temea de esaltațiunea amantului seu.

„Nici-odată nu mă va lăsa să plec“ își zicea ea.

Și chiar atunci, când după multe rugăminte își obțină ertarea și când pepineristul — nu v'am spus că era un filosof — consimți a o reprimi, aceasta reînțoarce la locuința conjugală avea toate părțile misterioase, dramatice ale unei fugi. De sigur ea a făcut să fie răpită de bărbatul seu. Asta-i fu cea din urmă bucurie de culpabilă. Într'o seară, când poetul, obosit de viața de doi și cu totul mândru de mustațele sale crescute de nou, se duse în lume să-și reciteze crezul amorului seu, sări într'o burjă, unde bătrânul seu bărbat o aștepta în capetul unei strade și se întoarse astfel în mica grădină din Autenil, vindecată pentru totdeauna de ambițiunea de a fi femeia unui poet. E adevărat că acest poet era atât de puțin!

Culmi.

Culmea auzului: Să auzi iarba crescînd,

Culmea vîzului: Să-ți vezi ceafa.

Culmea uituciei: Să-ți uiți numele.

Culmea inseparațiunii: Umbra de corp și creditorul de datoras.

o mobilă în vreme-ce tinera femeie, cu fața aprinsă de nedumerire și de necaz apăru în ochii celor doi domni, cu magnificul seu păr blond puțin sburlit. Așa, strigă d-na Valperga, îți stă cu mult mai bine astfel!... Vîlul te-ar fi genat toată sara.

— De altfel, adause Francisc Michaëlis cu o voce desmerdătoare și ironică, noi am fi pierdut foarte mult prin vîl!“

Acest compliment o supără pe Ioana, care imediat apucă ochii rîi pe musicantul gros de nas și batjocoritor. În acelaș moment un servitor anunță că masa era servită.

„Dle Michaëlis, zise doamna casei, binevoește a oferi brațul d-nei de Mauves... Principe, d-ta vei fi cavalerul meu“...

Trecură în sala de mîncare deja iluminată. Sub o palidă lumină, la aspectul mesei cadrate a cărei măsurită era încărcată cu anemone și rose, Ioana de Mauves fu cuprinsă de muștrări.

Schînteile ce le împrăștiu luminile prin cristalul tăiat al lustrelor și candelabrelor, viile colori ale florilor împrumutau odăii decorată

Ioan Lupul.

Novelă de Nicolau Missasi, tradusă din italienește de E.

Era luna lui Iulie. Luna revêrsa asupra câmpiilor tăcute o tainică lumină arginție, nuansată cu azur. Câmpiile secerate se întindeau pe o mică pantă până jos în vale. Arborii frunzoși își aruncau umbra neagră pe albeața pământului și trăgeau pe culmile dealurilor o dungă întunecoasă strălăcită ici-colea de fășii luminoase. Mai la vale, în mijlocul stâncilor și a bolovanilor șerpuia râul Iassi, a cărui unde reflectau de sub sălciile despletite razele lunii. Totul durmea; dar' din timp în timp un strigăt, un vijit de frunze uscate, un sgomot surd făcea pe om să se gândească cu o vagă temere la vieța misterioasă care se agita în aceasta masă întunecoasă, sub erburile fenațelor și sub verdele frunziș al pădurilor.

Casa stăpânului Antoniu, a bogatului țeran din Paterno era clădită la poala colinei.

Înainte casei era aria și ceva mai departe strunga. Intrarea în casă se făcea prin un pridvor înalt, care da într-o galerie deschisă, unde femeile aveau obiceiul să petreacă. În jos era grajdul boilor; la stânga cuptorul și în dreapta cotețul găinilor. Cum era noaptea târziu toți curtenii durmeau adânc. Nu se auzea nici o mișcare afară de grohotul porcilor sau rumegatul vitelor.

La ciasul dela Malito suna o oră după miezul nopții. Un om eși dintr'o grupă de sălci și se apropia de riu ca să aștepte vadul. Era îmbrăcat într'o cămașă de pânză sură, încins cu o curea lată după care era băgat un topor, avea cioareci scurți de pânură, cari îi ajungeau numai până la genunchi și o pălărie veche de păslă îi acoperea capul. Era un sorman țeran, un fiu al poporului cu fața arsă ca a pământului, cu membrele scurte și îndesate cu pelea aspră ca scoarța stejarului.

Părea foarte tânăr, de vr'o douăzeci-și-cinci de ani, numai necazurile, suferințele, oboselele l-au îmbetrânit înainte de vreme. Fizionomia îi avea o expresiune sinistă, dar' trăsurile marceau o rară energie. Ochii săi adânci aveau o privire ageră, cari dădeau feței sale un straniu caracter de tristețe și duritate. În mișcările lui se vedea elasticitate și abilitate, în mersul lui era ceva nesigur și bănuitor propriu lupilor, vulpelor și hienelor.

În fine află vadul și trecu de cealaltă parte a râului; se ascunse sub o salcie și privi spre o fereastră a pridvorului,

cu un lux de tot strigător o bucurie de tot provocatoare. Ioana cu toaleta ei de doliu, nu se simțea bine în acest mediu unde domnea un aer de sărbătoare.

Se căia că a venit și se hotărî să-și repare greșala având se observe o ținută de tot rezervată, ca să arete vecinului seu dela masă că venise acolo fără plăcere și din întâmplare.

Îndată ce s'a început mâncarea artistul voi să înceapă conversațiunea într'un ton cam familiar:

„Cred, doamnă, că locuiești în mica vilă Boschetti?”

— Da, domnule, răspuse Ioana sec, și simulând că e absorbită de cetirea menu-ului.

— Eu însumi locuiesc în vila Palmiers... Sântem vecini și sânt fericiți pentru aceasta.”

Ioana îl privi cu o mirare plină de mândrie, care semnifica: „Ce mă privește asta”, și nu-i dete nici un răspuns. Dar' ca-și-cum ar fi cetit gândul, Michaëlis adause:

„Îmi permiți, doamnă, să-ți prezint, ca vecin, omagiile mele?”

— Scuză dle, eu nu primesc pe nimeni, replică ea cu un ton rece.

prefăcându-se că ascultă cântatul cucului. Repetă acest semnal de trei-ori după olaltă, stând imobil, cu ochii ațintiți asupra casei. După câteva minute ușa se deschise și o femeie tinereă se ivi, care se opri șovăitor. Cucul cântă din nou, și atunci închise ușa cu multă băgare de seamă, scobori treptele și se îndreptă spre cuptor, care era despărțit de casă prin un gard de spini și urzici. Țeranul o imită, dar' merse cu grije prin umbra gardului.

„Tu ești Ioane? zise încet tinera femeie.

— Da, răspuse, celalalt tot asemenea; am plecat la unsprezece ore și am alergat ca vântul. Scoborînd de pe Marigone, era cât pe aici să cad în prăpaștie și să-mi rup gâtul.

— Sânt nebună de te-am ascultat... Dacă tatăl se va trezi cumva și ne-ar surprinde, ne-ar omori. Mai mult nu vreau să mă espun la astfel de primejdii și trebuie să isprăvim odată cu întâlnirile aceste.”

Ioan o asculta surprins și amărit. După o tăcere de câteva clipe reluă vorba:

„Frumoasă primire îmi faci, îți mulțumesc!... Toată ziua am petrecut-o pe munte cu oile; le-am mânat încă de cu seară acasă și ca să mă pot culca mai de vreme, m'am lipsit și de cină. Eram obosit și ochii mi-se închideau de somn, dar' am stat deștept și am plecat îndată-ce ceialaltă au adormit. Acum trebuie să fac încă odată drumul ăsta lung, și știe Dumnezeu de nu voi căde în vr'o prăpaștie... Toate aceste ca să fiu primit atât de rău!

— Fii cuminte, Ioane... Tatăl meu nu te poate suferi, ce poți dar' spera?

— Sânt foarte cuminte, de n'as fi așa de mult mi-aș fi tras scoata! Va sosi însă o zi și atunci vei vedea ce e în stare să facă Ioan Lupul!

— Tu plănuiești de multă vreme lucruri urite și când sânt aproape de tine, mă umpli de frică...

— Frică de mine? Nu, în fața ta sânt slab ca o oaie, tremur ca o trestie bătută de vânt și asta o știi tu bine! Bêtrâna Ursula trebuie că te-a învățat să arunci sorți... Aș vrea să te uit și nu pot. În capetul drumului care duce la Malito este o capelă cu imaginea vergurei lui Carmel care îți seamănă ca ou cu ou; în fiecare zi mănându-mi oile la păscut mă opresc ca s'o privesc și o sărut între ochi, iac' așa...”

„Lasă-mă, lasă-mă, strigă tinera fată svêcolindu-se. Ți-am spus deja, că nu mă învoiesc.. Dacă îți uiți de tine.”

Ioan nu răspuse, și se duse să șază în apropierea gardului, pe un sghiab; stătura

Pêtrunzătorii ochi suri ai musicantului se fixară în mod curios asupra ei. Un suris trecu pe buzele lui ironice și se plecă liniștit. Dar' reaua primire a vecinei sale părea a nu-l scoate de loc din cumpêt. Din acest moment Michaëlis părea a ignora prezența d-nei de Mauves și preferea se vorbească cu d-na casei și cu principele Fiume, sau mai curând vorbea singur, căci d-na Valperga se mărginea a-i replica din când în când ear' principele făcea pe mutul. Francise Michëlis avea vervă și spirit, — un spirit îndrăzneț de ștregar, care minuna pe stăpâna casei. Limbuția umoristică a acestui vienez plămădit cu sânge de italian semăna încâtva cu fantasia pișcătoare a lui Enrie Heine. După-ce se însuflețea tare de un lucru, tot el își făcea haz de lucrul sau persoana adorată. Zeflemiseala lui era deodată străbătută de un curent de poezie sentimentală.

În tot timpul prânzului el fu admirabil. În aparență, căuta să-și încante doamna casei, de fapt însă tot focul seu de artificii era făcut în onoarea tinerei vèduve. Insași Ioana,

amândoi tăcuți. Apoi tinera fată se apropiă de el și cu o voce blândă îl întrebă.

„Îți merge bine la badea Santo?”

— Da.

— Și totuși mi-s'a spus că totdeauna ești închis și tăcut și că ocolești societatea așa că ești vrednic de porecla ta de...

— Lupu, da, Lupul, strigă el fără să-și ridice capul și vocea răgușită de mânie. Îmi vine une-ori să mușc ca un adevărat lup, căci sângele mi-se urcă la ochi și vèd roșu... Dar' eu nu sânt lup, căci de-ar fi așa te-aș duce în adâncul codrului unde nu te-ar mai vedea nimenea... Răbdare, căci va sosi și ziua mea și atunci...

Ioan își sfîrși vorba scârșnind din dinți și strîmbând din gură.

„Ești tot acela, Ioane! schimbăți vieța, te rog...”

— E ușor de zis... Pentru-ce mă alungă de pretutindena ca pe un câne rîios? Pentru-că sânt sorman, miserabil, fără tată, fără mamă, fără amici?... Dar' îți repețesc, ziua mea va sosi. Știi că îmi voi sfîrși vieța în ocne, căci i-am jurat sormanului mele mame...”

Plecându-și capul deodată tăcu.

— Ce ai jurat dar' mamei tale? întrebă îngrijorată tinera fată.

— Mama mea mi-a zis murind: „Să-curea să-ți fie totdeauna gata, căci într'o zi va trebui să răsbuni pe tatăl tîu; acela care l-a tradat se va spune el însuși...”

Aștept! Ioan tăcu. Ochii sei ardeau sub bucelele negre cari îi acopereau fruntea joasă și îngustă. Sta imobil, privind în golul întunecos al nopții, ne tradându-și agitațiunea decât prin mișcările degetelor sale. Tinera fată mișcată de tristeța nefericitului, îi netezi încet părul. Se liniști deodată. Orologiul dela Malito sună de două-ori, tinera fată strigă:

„Pleacă iute, peste o oră se va face ziua.”

— Tu mă alungi?

— Nu, dar' abia ai timp să ajungi la moșie înainte de-a se face ziua.

— Ai drept. Rămâi cu bine, Ano!

— Rămas bun, Ioane.”

Se sculă ca se plece, apoi se reîntoarce, prinse în brațele sale pe tinera fată și o strînse cu căldură la pieptul seu.

„O presimțire îmi spune că acesta e sărutul cel din urmă.”

Fecioara de Carmel se mă aperi!”

Și se depărtă grabnic.

*

O lună mai târziu, badea Antoniu, tatăl Anei, era în arie, gata să împletească un coș

simulând indiferență, avea prea multă fineță ca să nu observe că cheltueala de spirit alui Michaëlis nu era numai de dragul principelui sau ca să învioșeze pe d-na Valperga. În inima sa era lingușită și interesată și în butul hotărîrii și a intențiunii sale de-a rămâne nepăsătoare, asculta pe Michaëlis cu o vie atențiune.

Vocea de timbru metalic și cuceritoare a artistului o emoționa peste voia ei și deși îl aflase la început antipatic, trebui în fine să recunoască, că în focul conversațiunii trăsurile iregulate ale musicantului căpetau o expresiune frumoasă.

Când se ridicară dela masă, Ioana primi brațul lui Michaëlis cu mai puțină mândrie disprețuitoare și când intrară în salon nu mai stete departe de el. După câteva minute d-na Valperga, deschizând pianul, care era într'un colț al odăii se apropiă de d-na de Mauves și îi zise:

„Scumpa mea, dacă nu te superi dl Michaëlis ne va cânta puțin.

Ioana se întoarce spre artist și cu o voce de tot dulce murmură:

„Te rog, domnule!”

(Va urma.)

de nule. Tinăra fată torcea pe galeria casei și aproape de gard, câțiva țărani se odichneau povestind.

Badea Antoniu, se apropia de cincizeci de ani. O barbă sură și stufoasă îi încadra fața; era mare și robust. Ana, șezând pe marginea galeriei, lucra în mod mașinal, absorbită în gândurile sale, cu ochii perduți în depărtare.

„Ano, strigă badea Antoniu, e timpul să faci aluatul pentru tăiței. Cumătrul Santo o să sosească“.

Ana dete ascultare, dăpână frul de fuior pe fus și intră în casă.

— Ei bine, cumetre Antonie, zise unul dintre țărani care zăcea aproape de gard, când va fi cununia?

— În Noemvrie, după culesul castanelor. Aștept pe cumătrul Santo, care ne este mijlocitor în afacerea însuratului.

— Marc este o bună parte, la moartea tatălui seu a moștenit patru sute de galbini.

— Acela care va lua fata mea de soție încă va face noroc frumos.

— Și mica ce zice la asta? E multă vreme de când Ioan Lupul umblă după ea.

— Am aflat-o asta și l-am alungat dându-i vr'o câteva palme. Fica mea nu este oaie pentru dinții lupului ăștia! Un copil găsit, din care nu s'a putut alege decât un slab păcurar!... Acum se află la cumătrul Santo, dar' asta nu va ține multă vreme... Va omori pe cineva, sau îl vor omori, fiți încredințați de aceasta.

— Vorbești de lup și eată... îl întrepruse un țeran. Nu-i acela, care se vede, Ioan și cumătrul Santo?“

Într'adevăr la o mică depărtare se vedea badea Santo călare pe un asin și Ioan Lupul venind în urma animalului...

„Ce lipsă se aducă aici pe prăpăditul acela, dondăni stăpânul. Cumătrul Santo nici odată nu știe să facă altceva!“

Apoi împreunându-și palmele strigă:

„Bună ziua, cumetre Santo, bine ai venit!“

Asinul trecu vadul râului și în câteva minute se află înaintea casei. Badea Santo, un țeran voinic și bătrân se dete încet jos.

„Ascultă, cumetre, zise badea Antoniu, trebuie să arunc o privire de ochi asupra duzilor mei. Vino cu mine, pe cale o să vorbim despre căsătoria ficei mele“.

După câteva minute Ioan Lupul eși din grajd, unde conduse asinul, privi în jurul seu și vâzându-se singur, porni spre treptele casei. Urcă treptile, cu capul plecat și oprindu-se la fiecare paș.

„Ano, Ano! strigă cu o voce aspră.

Tinăra fată deschise și aflându-se odată în fața lui, voi să fugă.

„Tu aici? strigă ea. Du-te, Ioane, du-te, te rog frumos.

— Am venit să ved pe stăpânul Antoniu și nu mă duc de aici. Adevărat e că o să te măriți după Marcu?

— Ah, nu mă întreba... Dar' cum te gândești tu la mine? Tata nu te poate suferi; tu nu ai nici o avere, toată lumea te urește; nici aceea nu se știe că acui ești!“

Ioan tresări ca lovit preste obraz de o pleaznă de sbiciu: se făcu palid și o amenințare îi scânteia din ochi.

„Ah, murmură el, strângând din dinți, vrea cineva să știe al cui fiu sunt eu? Mă jur pe maica Precistă, acuși o să știe...“

— Du-te, du-te!

„Bine, mornăi Ioan, bine...“

Acum, pe unul 'mi-'l cunose, se numește Marcu; celalalt se va descoperi însuși, aceasta 'mi-a spus-o mama mea, când trăgea de moarte“...

Ioan scobori treptele mușcându-și buzele de îi sângerară; se duse și se așeză aproape de cuptor la umbra gardului și rămase nemișcat ținându-și capul rezimat pe palme.

(Va urma).

Amorezatul îndărățnic.

Tatăl fetei. Auzi d-ta, dle Hrănescu, nu 'ți-am spus ieri, că se nu mai cutezi nici când a intra în casa mea?

Hrănescu. Nu, dle. Aceasta nu 'mi-ai spus-o, ci 'mi-ai zis, că se nu mai pășese nici când peste pragul ușei d-tale. Așadară am intrat pe fereastră.

Legenda Bosforului.

Anul trecut, — așa ne scrie un amic, care ne trimite în traducere legenda de mai jos, — călătoream cu trenul expres orientat prin Ungaria și în restaurant am fost martor la o conversație interesantă. Trei domni din România, umblați se vede în toată lumea, discutau despre frumseța peisagiurilor din diferite locuri ale globului. Unul din ei puse în cele din urmă întrebarea, care țerm de mare sau golf e mai frumos, mai încântător?

— Eu cred, că al Neapolei, zise unul, ear' celalalt susținea, că-i mai încântător golful Rio de Janeiro din America-sudică.

Nu dlor, zise cel care puse întrebarea, cele mai suave maluri de mare sunt ale Bosforului, dintre Asia și Europa, a călei Constantinopolei, în ale cărei valuri se oglindește Constantinopolea de o parte și Scutari de cealaltă parte, în Asia.

Și după o discuție oare-care conveniră cu toții, că cel mai încântător golf sau țerm maritim e Bosforul.

Aceste ne scrie amicul, ear' noi constatăm, că pentru Români Bosforul în afară de frumseța e de un interes deosebit. Pe malurile lui, în capitala trufașilor Otomani s'au petrecut multe scene tragice ale istoriei române, ear' poezii nostri de renume, cari 'i-au căleat malurile lui încântătoare, îl cântă în versuri dragălașe.

Bolintineanu d. e. are o colecție de poezii, inspirate de frumseța și scenele de pe Bosfor, întitulate *Florile Bosforului*.

Eată una din ele:

Nu mai este.

*Eată stânca cu furtuna
Unde barca mă ducea
Când în nori s'ascunde luna,
Ca să vâz pe dulcea mea!*

*Stelele, ca d'altă dată
Scaldă coamele 'n Bosfor;
Pal ei pat d'azur plecată
Luna rîde cu amor.*

*Însă dalba mea frumoasă
Nu mai vine sus pe mal
Când în raza luminoasă
Vasu-'mi lunecă p'un val.*

*Căci pe anii vieții sale
Moartea mâna 'și-a întins;
Și d'atunci p'această cale
Fericirea mea s'a stîns!*

Ear' priveghitoarea dela Mircești, Alexandri își începe astfel poezia despre Bosfor:

*Dormia în liniștire Bosforul fără valuri
Într'a Europei mândre 'și-a Asiei verzi maluri
Ca un bălaur verde în lupte ostenit.
Din zori și până-'n noapte pe umeri el purtase
Corăbii cu trei poduri, nenumărate vase
Spre-apus și răsărit.*

După aceste lăsăm se urmeze legenda Bosforului, care e povestită de Turci, dar' este împrumutată dela greci.

Eată cum ne spune ea originea acestei suave strîmtori de mare:

Poseidon, severul zeu al mărilor, stăpânul vînturilor și bătrânul tată al valurilor albe-surii, s'a îndrăgostit foc de cea mai încântătoare dintre nimfe. Ea însă făcea nazuri și se ferea de el cu frică. Înfuriat de cerbicositatea nimfei, Poseidon se decise a-'și răsbuna și a ținea în prinoare pe încăpățînată nimfă.

El a închis-o în apa împrumuită a Mării-Negre, lăsând numai o foarte mică strîmtoare, numai așa de mare cât o ușă de pivniță, care o despărțea de marea de Marmara.

Astfel prisoniera putea auzi prin poarta închisă cântecele, rîsul și glumele surorilor sale, cari se scaldau și plioscăiau în apă. Dar' ea însași înzadar se ducea dela un loc la altul înzadar se arunca când la stînga, când la dreapta, înșelată în așteptările ei.

În toate părțile, unde își îndrepta privirile sale pline de dor, vedea numai țermul înflorit, pustiu sau stîncos.

În ori-ce parte privea — numai țerm, și earăși țerm.

Primăvara, paserile cari sbureau cătră mează-noapte, îi aduceau salutări dela soațele ei de joc, îi cântau despre florile înflorite, despre câmpiile de olivi, despre codrii din Archipelag, cari își înalță falnic vîrfurile cătră cer, îi șopteau în taină despre nurii insulei Lesbos.

Biata nimfă părăsită asculta cu atențiune, ziua și noaptea visa de tot ce auzea și plîngea cu amar.

Îndrășneții Schiți, cari visleau în luntrițe înguste, auziau vaierele ei, și dureroasele gemete și lamentațiunile părăsitei nimfe străbăteau chiar și prin viscoalele toamnei.

Întemnițata se ruga înzadar de neînduratul zeu al mărilor. Soațele sale se încercau în zadar a mai îmblânzi mânia lui Poseidon. Superbul stăpânitor al mărilor își încreția sprâncenele cu amărăciune și rămenea neînduplecat.

Șagalnicele nimfe încă nu 'și-au pierdut speranța a scăpa pe amica lor. În taină au cerut ajutor dela Bachus, cel mai puternic între zei.

Învingătorul vesel al trupului și al sufletului le împlini dorința zimbînd; fermecătorul, care poate schimba strugurul în veselie, își scutură zimbînd capul încununat și tot zimbînd asculta plîngerile nimfelor și le promitea cu veselie a căuta în fundul păharului de ambră un mijloc, prin care s'ar pute pune odată capăt durerii frumoasei prisoniere.

El trimise deci un satir ca să invite pe zeul mărilor la sêrbarea culesului de vii. Poseidon primi cu plăcere invitarea și trei zile și trei nopți au benchetuit zeii; nimfele le cântau cântece de veselie jucând și alintându-se. Eros se jeluia, că în aeeste trei nopți 'și-a descărcat mai bine de jumătate din săgețile sale de amor.

Bachus într'aceea storcea un strugur după altul în cupa divinului seu oaspe. Nim-

feie s'alintau și jucau în jurul zeilor, cari petreceau în cea mai bună voie.

Poseidon bea cu voluptate vinul trandafiriu din Rodos, cel purpur din Chios, divinul nectar din Samos. Ridicând paharul aromatic mulțumii cu căldură veselului zeu al vinului:

„Tu cel mai puternic, mai senin și mai bun dintre zei, tu ai făcut cu mine o minune! Nici-odată n'am avut voie atât de bună ca acum. Eu vreau să uit de ori-că mânie și răsbunare. Toată lumea vreau să o umplu de veselie. Ca să-ți fac o plăcere, uite dau cu toiagul meu fermecător și valurile spumegătoare vor încungiura insula Samos și din mare se vor auzi melodii văjiitoare. Și pământul și oceanul să răsună de plăceri și fericiire“.

C'un zimbet ștregăresc zeul Bachus se aplecă peste cupa cu vin și zise:

„Toate jocurile și cântările valurilor nu sînt nimic pe lângă adierile de zefir și vocea ângerească a nimfei Euxinie, perla din Arhipelagus! Când o privești mi-se pare, că ea s'a născut din spuma vinului, precum zeița amorului e născută din spuma valurilor. Într'adevăr, ea e demnă de a fi podoaba ospetului nostru zeesc, dar' — durere nu se poate!“

„Ce-mi este mie cu neputință?“ întrebă revoltat zeul mărilor, amețit deja de vinul consumat.

„Nefericita e doar' închisă în Marea-neagră și închisoarea are chiar numele ei: Pontus Euxinus! Cine are putere și tărie destulă, ca să rupă pământul și s'o aducă în legătură cu marea? Cine, zice eu?“ întrebă Bachus.

„Zeus!“ strigă Poseidon cu tărie și continuă: „Escelentele tale vinuri pare a-ți fi întunecat mintea. Ți-ai și uitat, că Poseidon șede lângă tine? Nu vezi că țin în mână toiagul fermecător de mai întrebă: cine? Cum îndrăznești să exprimi în apropierea mea cuvântul „imposibil“? Cuvântul muritorilor slabi, dar' nu al zeilor atotputernici?“

Imediat porunci zeul mărilor vântului de nord-vest să se prindă la căruța sa și să pornească cu el și cu Bachus peste valuri. Poseidon își prinse tovarășul cu gingășie de mijloc, ear' Bachus îi storcea struguri proaspeți în pahar.

„Uită-te numai!“ strigă Poseidon și lovi cu toiagul seu fermecător fășia de pământ, care despărțea marea-neagră de Marmara.

Nesigură fu mâna zeului amețit de vin și toiagul seu fermecător trecu peste pământ în țic-țac, făcând astfel tot golfuri și serpentine.

Dar' cea mai frumoasă dintre nimfe era eliberată.

Dobitoace supuse dării.

Pe primăria din orașul B. s'a aflat de curând lipit un placat, cu următoarea conversație dintre un bou, măgar și un câne:

Boul: Câtă dare plătești tu?

Cânele: 10 coroane pe an.

Boul: Ești norocos, vezi eu trebuie să plătesc 12 bani de fiecare chilogram.

Ambii (cătră măgar): Și tu?

Măgarul: Eu nu trebuie să plătesc nici o dare; sînt membru al consiliului comunal.

În doliu.

— Pentru-ce beai de un timp încoace tot bere neagră? Mai nainte beai de cea albă.

— Sînt în doliu!

Cugetări.

La balul „Concordia“, care a avut loc la sfîrșitul carnavalului, în Viena, toți oaspeții aparținători sexului frumos au primit câte un „bucet de cugetări“, la care au contribuit cele mai de frunte 30 de poete diu țerile germane. Dăm și noi câteva mai alese:

Numai aceia sînt credincioși cari au o bucată de eternitate în ei, căci sufletele lor nu numără după zile și săptămîni.

Maria Luisa Becker.

Curagiu pentru sine și compătimire pentru alții.

Ricarda Ceconi Huch.

Să nu ne amăgim: Vieța e tocmai atîta vrednică, cât sîntem noi vrednici.

Maria Herzfeld.

Numai ce e într'adevăr frumos e și într'adevăr bun.

Amalia Falke-Lilienstein.

Foarte puțini bărbați își cunosc soțiile — și asta e rău. Foarte puține femei își cunosc soții — și asta e bine.

Maria Ebner-Eschenbach.

Paradisul, în care am trăit toți și din care toți sîntem alungați, e — tinereța.

Fanny Groeger.

Mai înainte de-a judeca lumea, trebuie să te judeci pe tine însuși.

Gabriela Renter.

O nisuiță spre ceva mare încă nu e o nisuiță mare.

Er. Rosmer.

„Lucră mai departe!“ Asta a fost ultima poruncă a iubitelui meu răposat. Creațiunea a spus acelaș cuvânt, de care răsună neîncetat universul.

Berta de Suttner.

O femeie n'are nici odată drept, mai cu seamă atunci când — are drept.

O. Schubin.

DANCU.

— Din povestirile moldovenești ale lui M. Gorkij. —

Mai de mult trăia un popor — nici eu nu știu unde. Știu numai, că țeara lor era înconjurată cu trei părți de păduri nepătrunse, ear' de o parte era împrejmuțată cu câmpii. Erau oameni veseli, binefăcuți și curagioși, se îndestulau cu puțin... puteau fi chiar țigani. Și au dat alte neamuri peste dinșii, alungându-i înspre inima sălbatei păduri. Aici erau mlaștini și era întunec, căci pădurea era seculară și ramurile ei erau așa de strîns împletite, încât nu vedeai cerul și razele soarelui abia își puteau croi drum prin desișul acesta, spre mlaștină. Ear' când razele ajungeau la apa mlaștinelor, se iscau boale între oameni de mureau ca muștele. Plîngeau femeile și copiii, ear' bărbații clătinau din cap desnădăjduiți. Trebuia să plece de acolo și pentru asta, două căi le steteau la îndemână, înapoi unde se aflau dușmanii lor cei neîmpăcați, alta, — înainte — acolo erau arbori seculari, îmbrățișați strîns cu ramurile lor puternice. Arborii acestia stau uniți și neclintiți ca stînce; ziua erau învăluși de o ceață ușoară, ear' noaptea erau întunecoși de nepătruns. Și ziua noaptea îi înconjură pădurea cu un inel, pe ei, cari se obișnuiseră cu vieța liberă dela câmp. Era ceva sinistru când viforul bieciua virfurile arborilor și pădurea fremeta, ca și când ar amenința și ar

cînta cîntecul de înmormîntare pe seama poporului ce s'a sălășluit într'însa.

Dar' erau oameni curagioși și bucușori s'ar fi măsurat pe moarte, pe vieță cu biruitorii lor. Dar' nu trebuiau să moară în luptă, căci ei păzeau legende sfinte, cari s'ar fi pierdut deodată cu moartea lor. De aceea petreceau nopți întregi de neodihnă, cumpănind ce aveau să facă, în freametul monoton al pădurii. Cum se sfătuiău, umbrele focului se strecurau ușoare în jur de ei și lor li-se părea că nu este numai jocul umbrelor, ci duhurile rele ale codrului și ale mlaștinilor își bat joc de neputința lor...

Și ei se gîndeau, necontentit se gîndeau, Dar' nimic — nici lucrul, nici femeile — nu-ți istovește trupul și sufletul, ca gîndurile posomorite, cari îți sug inima, ca un șerpe. Și oamenii se întorceau sub povara gîndurilor... Deja erau hotărîți să se reîntorcă la dușman, să-și jertfească mai bine libertatea, numai să scape de groaza morții... Atunci s'a ridicat Dancu, și, el singur, i-a mîntuit pe toți.

Dancu era tîner și frumos. Oamenii cei frumoși sînt curagioși. Și le-a grăit:

— Cu gîndurile astea nu mișcăm noi nici petricica din drum. De ce să ne cheltuim puterile în gînduri zadarnice? Ridicați-vă mergem în pădure, și cercăm să o răsbatem, tot o să-i dăm de urmă, — căci toate au o margine! Ridicați-vă! Plecăm!...

S'au uitat la el și s'au convins că el e cel mai de seamă, căci ochii lui scînteiau putere și foc viu.

— Condu-ne, i-au zis.

Dancu conducea. Cu toți îl urmau voioși. Calea era greal De jur împrejur stăpâna întunerecul, ear' mlaștinele căseau gura lor fiamândă, ca să înghiță pe bieții oameni și arborii baricadau calea ca un zid puternic. Ramii lor erau împleteciți, ca șerpilor și ori-ce pas costa sânge și sudoare. Și au mers vreme îndelungată... Pădurea era tot mai deasă, puterile tot mai istovite! Și poporul a început să murmure împotriva lui Dancu, spunând că e tîner și neumblat și nu știa încotro are să-i ducă. El însă mergea curajos și nepăsător înainte.

Odată însă s'a stîrnit o furtună și pădurea fremăta sălbatec și amenințător. Era așa de întunec, ca și când s'ar fi pogorît asupra pădurii toate nopțile rînduite de Dumnezeu. Și oamenii cei mititei mergeau printre arborii cei uriași, în mijlocul vuetului grozav, arborii se clătineau și trosneau, cîntînd a mânie, ear' fulgerile îi luminau pe câte o clipă cu lumina lor rece vineție, dispărînd tot așa de repede pe cum au apărut, inspirînd groază și zăpăceală. Și se făcea ca și când arborii ar fi prins vieță în lumina fulgerilor, întinzînd brațele lor enorme după oamenii scăpați din întunerecul temniței, să-i prindă și să-i încătuseze earăși. Și din întunerecul ramilor, ceva îngrozitor rîdea înspre pribegi. Greu a fost drumul ăsta, le-a istovit puterile și bărbăția. Le era însă rușine să o mărturisească și, în rîutatea lor s'au năpustit asupra lui Dancu. Și îi făceau muștrări, că nu știe să-i conducă.

S'au oprit în mijlocul pădurii și sub vîlul întunecimii tremurătoare, istoviți și înreiți cum erau, s'au pus se-i facă lui Dancu judecată.

— Tu ne ești dușman și ne duci la peire. Ai vrut să ne conduci și ne-ai istovit în deșert, de aceea trebuie să mori!

Și bubuitul tunetului întări cuvintele lor.

— Voi 'mi-ați zis: condu-ne! strigă Dancu, postându-se în fața lor. Eu am des-toinicia conducătorului, de aceea m'am pus în fruntea voastră! Ear' voi? Ce ați făcut voi pentru mântuirea voastră? Voi ați mers nu-mai, și când calea vi-s'a părut ceva cam lungă v'ați pierdut curagiul. Voi ați mers nu-mai pribegind, ca o turmă de oi!

Cuvintele aceste au amărit și mai mult norodul.

— Trebuie să mori! Trebuie să mori! urlau.

Și pădurea vuia, vuia într'una, dând răspuns la urletele lor, ear' fulgerile spintecau în bucăți întunerecul. Dancu se uita la ei, pen-tru-cari a îndurat și vedea că-'s tocmai ca dobitoacele. Oamenii îl împrejmuiau, dar' fața lor era rece și neînduplecată. Atunci a simțit o pornire de mânie, dar' în curând 'l-a potolit o altă pornire de milă. Iubea pe acești oameni și se gândea, că fără el s'ar fi pră-pădit de mult. Și, la gândul acesta 'i-s'a aprins dorința de a-'i mântui, și razele puter-nicului foc 'i-se restrângeau în ochi. Dar' soții lui credeau că e flacăra mâniei, așteptau ca lupii să se năpustească asupra lor, ca să-'l sfășie și să-'l omoare. El înțelese gândul lor, și inima 'i-s'a înflăcărat și mai tare de oare-ce cugetul acesta îl mârnea adânc.

Ear' pădurea urma vuetul ei sălbatic cerul scânteia și ploua, să verse...

— Ce să fac pentru oamenii aceștia? strigă Dancu mai puternic, ca tunetul.

Și, deodată își spintecă pieptul cu mâ-nile, smulse inima dintr'însul și o ridică sus deasupra capului.

Și — minune, inima lumina ca soarele, mai minunat decât soarele și pădurea a amuțit iluminată de această faclă a iubirii de oameni și întunerecul a fugit dinaintea întensei lumini înecându-se în mlaștine, în adânc de pădure și oamenii au rămas aiuriți locului.

— După mine! strigă Dancu, plecând în fruntea norodului, ridicând sus inima aprinsă, luminându-le astfel drumul.

Și au pornit în urmă-'i ca duși de o vrajă. Pădurea începu ear' să freacă, elă-tinându-'și vîrfurile cu mirare, dar' freacă-tul ei se perdea în gălăgia veselă a norodului. Alergau repede, atrași de vedenia inimei arzătoare. Acei-ce mureau acum, muriau fără lacrimi și fără părere de rău. Ear' Dancu mergea în fruntea lor și inima lui fâlăia, fâl-făia într'una.

Și eată, pădurea începe a se rări, rămâne posomorită în urma lor și un potop de lu-mină se revărsa asupra lui Dancu și a tova-rășilor lui. Întunerecul a rămas în urmă, ear' în fața lor strălucea soarele, câmpiile întinse, stropii de rouă, rîul... În lumina soarelui ce apunea, rîul părea roșu, ca sângele, ce cur-gea în țâșnituri calde din sînul lui Dancu.

Și Dancu, eroul mândru și cutezător, în agonie, își aruncă privirea peste pămîntul liber dinaintea lui și — rîse cu mândrie. Apoi căzî mort. Încet șopteau arborii încremeniți din urmă-'i și iarba stropită de sângele lui Dancu, le răspundea.

Ear' poporul fericit, nici nu băgă de seamă moartea lui Dancu și nu vîzî că inima lui fâlăia încă, lângă cadavru-'i. Numai un om precaut o observă, călcînd-o cu piciorul... Atunci s'a revărsat în o ploaie de scânteii și — s'a stîns...

De aici se esplică deci schînteile vinete, ce se vîd pe plaiuri, înainte de izbucnirea furtunei.

* * *

Când bătrîna 'și-a isprăvit povestea, o tăcere de mormînt a cuprins câmpia, ca-și-cînd ar fi admirat și ea puterea lui Dancu celui cutezător, care 'și-a mistuit inima pentru oameni, murind fără să le ceară recompensă. Adormise, tresărind din când în când prin vis. O priveam gândindu-mă: oare câte amintiri trăesc în creierul ei? Mă gândeam la inima mare și aprinsă a lui Dancu, la fantazia po-porului, care a creat atâtea mituri admirabile și puternice, la timpurile bune de demult, când trăiau încă eroi — și la prezentul trist, care numai produce eroi, nici fapte mărețe, dar' abundează în necredință și în scepticism — la epoca deplorabilă a oamenilor cu inimă moartă...

Un episcop despre femei.

Episcopul *Pinto de Campos* din Brasilia în opul său despre femei publicat în anul 1885, face următoarea caracteristică a femeii:

Cine e ființa nobilă, care după-ce 'i-a dat nou născutului său vieță din sângele său, îl nutrește, îl desmeardă, îi suride, îl învață a vorbi, a umbla și a se ruga?

E femeia ca mamă.

*

Cine e ființa suavă, deopotrivă răpitoare trupește și sufletește, a căreia perfecțiune ne veștește atotputernicia Creatorului, cine e acel suflet curat care își jertfește cele mai fragede înclinări naturale ale sale, fiindcă privește cea-stă jertfă ca trebuincioasă, pentru a ajunge la perfecțiune?

E femeia ca fecioară.

*

Cine e ființa cea sublimă care e soață credincioasă a bărbatului în durere și în fericire, care îi dă acestuia sfat, îi insuflă porniri, îl încuragiază, îl înfrînă, și-'l iubește, care numai în el și prin el trăiește o vieță plină de iubire și devotament?

E femeia ca soție.

*

Cine e cea ființă emoționătoare, care nu părăsește patul moșneagului, care-'i alină acestuia durerile, îi ușurează orele de tortură, îi dă ochii ei ca să vadă, urechile sale ca să auză, îi dă gura ei atunci când a lui nu mai poate să vorbească?

E femeie ca flică.

*

Cine e ființa eroică, care calcă pe câmpul de bătaie înecat în sânge? Un ânger al păcii, care culege pe muribunzi și schingiuiți, fără frică de șueratul glonțului și de bubuitul tunului; ființa pe care o întâlnești pretutundine, unde e vorba de a îngriji bolnavii, de a da asil co-piilor, pretutundine unde se cere alinarea du-rerilor și ștergerea lacrimilor?

E femeia ca soră de caritate.

*

Care e floarea odorantă, delicată, ânger-rască, cine e ființa vrednică de adorat, căreia credința îi dă putere supra-omenească, care întonează cântecul Domnului între cele mai înfiorătoare torturi și care știe să moară pen-tru Dumnezeu ei, pentru-ca să trăiască pen-tru vecie?

E femeia ca martiră.

*

Cine e unica ființă binecuvîntată, care a fost învrednicită de Dumnezeu a fi din același material ca și el; ființa pe care D-zeu când a descins între oameni, a ales-o ca să-'i dea prin o antitesă tainică onoarea sublimă de a fi fecioară, mama și soața D-zeirii?

E femeia ca coroana femeilor.

FELURIMI.

Istoria inelului.

Este imposibil de-a statîr timpul când s'a introdus prima-dată obiceiul de a purta inele. Cu siguranță se știe însă, că Evreii și Egiptenii deja în timpurile cele mai vechi purtau inele. Dela aceste popoare a trecut apoi purtarea inelelor la Greci, la locuitorii Italiei și dela Etrusci la Romani. În Grecia pe timpul lui Solon, fiecare om liber avea drept să poarte inele și anume, de aur, ar-gint sau bronz, — după-cum îi plăcea. Fe-meile purtau mai ales inel de fildeș sau sucin. Romanii chiar și pe timpul republicei purtau numai inele de fer. Asemenea inele purtau și Germanii și alte popoare. Inele de aur, ca o podoabă de distincțiune, aveau drept la în-ceput să poarte numai aceia, cari ocupau func-țiuni mai însemnate, de exemplu ambasadorii. Moda inelelor s'a lătit în timp scurt la răsboi-nicii romani, cari numărau foarte mulți eroi. Luxul cu inelele ce și-'l permiteau bărbații a provocat în curând jaluzia femeilor, cari prin lege erau oprite să poarte inele de aur. Lor le era permis să poarte numai de cele de fer. Invențiosul spirit femeesc 'și-a știut însă ajuta purtând în locul interziselor inele de aur, de cele de argint. Succedându-le aceasta eludare a legii, în scurtă vreme au început să poarte inele de aur. Luxul inele-lor a luat proporțiuni atât de mari încât a ajuns să fie un fel de cult foarte costisitor. Niște cronice păstrate despre luxul desvoltat cu purtarea inelelor marcante, cu petrii pre-țioase, ne vorbesc, că damele vechi își schim-bau inelele după cursul timpului. Astfel în luna lui Ianuarie purtau inele cu diamant, în Februarie cu rubin, în Martie cu zafir, în Aprilie cu topaz, în Mai cu smarald, în Iunie cu ametist, în Iulie cu acvamarin, în August cri-zolit, în Septembrie cu granat, în Octombrie cu hiacint, în Noembrie cu opal și în Decem-vrie cu mărgăritare.

Limba evantaiului.

Cum au florile limba lor așa are și evan-taiul limba sa pentru cei-ce o pricep. Femeile instinctiv simt, că aceasta mică sculă de lux le ajută în arta cochetăriei. Dar' nicăiri nu este atât de generală folosirea evantaiului, ca în Spania și nicăiri nu s'a desvoltat o limbă mimică mai expresivă a evantaiului, ca în țeara frumoasă a încântătoarelor spaniole. Damele spaniole împreună mișcarea evanta-iului (abanicar) cu jocul ochilor (ojear) și din combinația acestora 'și-au compus limba evan-taiului.

O damă andaluziană a definit astfel câteva expresiuni ale acestei limbi:

Dacă evantaiul atîrnă de mîna dreaptă și e închis, înseamnă: Sînt liberă, îmi caut mire.

Dacă atîrnă de mîna stîngă, el grăește în limba sa: Sînt mireasă, să mă lăsați în pace.

Dacă dama își atinge buzele cu evan-taiul, vrea să zică: Am îndoială, îmi pari infidel sau vrei să-'ți bați joc de mine.

Dacă dama își netezește puțin pîrul cu evantaiul, își grăește tăcînd: La tine 'mi-e gîndul.

Dacă își face vînt a lene, înseamnă: Îmi ești indiferent, nu aștepta nimic dela mine.

Cînd spaniola pune evantaiul la inimă, ea își dă a înțelege: Sufer și mă topesc de dorul tîu.

Dacă se face a număra crețele evantaiului trebuie să înțelegi, că te întrebă: Când am pute vorbi neconturbați?

Când își atinge mâna cu vârful evantaiului, îți zice îndolnic: Încă nu știu, dacă te iubesc.

Dacă dama îl încheie repede, grăiește: Mă tem, că mă înșeli.

Dacă privește des și cu plăcere la chipul de pe evantaiu, îți spune, că te iubește ferbinte.

Când îl scapă jos, îți spune, ca-și-când 'ți-ar porunci: Ia-mă cu tine, să fugim, sânt a ta.

Cracke Walke.

Cracke Walke este un dans nou de origine din America, o imitație după un joc al Negrilor. Cracke Walke e la modă acum în Paris, unde se joacă cu pasiune. Noul joc însă nu prea e estetic, pretinde multe scălimbături de corp și e foarte obositor.

De aceea un ziar parizian îl satirează astfel:

Dama: (după două ture). Uf! Of!

Domnul: (cu care dansează). Of! Uf!

Dama: (Respirând greu). Nu mai pot.

Domnul: (Asudat ca ploat). Mă prăpădesc.

Dama: (Aproape leșinată). Ce joc sublim.

Domnul: (Întins pe scaun). Fără păreche. Peste vr'un cias începem earăși o tură. Dar' ântâiu îți fac declarație. Te ador! Te iubesc!

Dama: Dar' dle! mă cunoști abia de o oră!...

Domnul: Nu face nimic. O tură de „Cracke Walke“ e destul pentru de a esperia: că ești răbdurie, hotărîtă, cu plămâni tari, musculatura la mâni și la picioare desvoltată, — ești iscusită, ești un ânger cu un cuvânt. Te iubesc. Fii a mea.

Dama: Vorbește cu Tata!

Domnul: Nu-l cunosc. Care-i? Arată-mi-l!

Dama: Uite, domnul acela burtoș, care la prima tură de „Cracke Walke“ a căzut pe spate în mijlocul sălii.

Aprilie.

Sântem în April, luna schimbăcioasă, luna ușuraticilor. Să-i dedicăm deci câteva șire. Numele Aprilie se derivă dela cuvântul latin *aperire* (a deschide), fiindcă după-cum zice Ovidiu primăvara deschide totul. La vechii Romani Aprilie era luna a doua, în călindarul Iulian deja luna a patra.

În 1 Aprilie e obiceiul a păcăli pe oameni și apoi a rîde pe conta lor. Datina aceasta e generalizată la toate popoarele, fără să se știe precis originea ei. Unii zic că trebuie căutată în vremea nestatornică din Aprilie, care adeseori păcălește pe oameni. Alții cred, că este rămășița unui vechiu obicei celtic. Celții adevă la începutul lui Aprilie țineau niște sărbători vesele împreunate cu multe scene hazlii.

În fine să zice, că acest obicei ar data de pe timpul regelui Carol al IX-lea, care la 1564 a mutat începutul anului de pe 1 Aprilie pe 1 Ianuarie, la Anul-Nou și atunci să dădeau daruri și așa oamenii au început a să amăgi, a să păcăli cu darurile, promițând în 1 Ianuarie pe 1 Aprilie și întors.

Fie ori-cum dar' »Femeia și Familia« nu păcălește pe cetitorii sei, de oare-ce ea apare punctual și în 1 Aprilie.

De-ale bucătăriei.

Pudding de jimblă.

Se freacă bine 12 deca de unt, la care se adaug 5 jimbale fără coaje, muiate în lapte, 12 deca migdale mărunt pisate, 12 deca stafide, 12 deca zahăr și coaja dela o citroană. Se ia apoi spuma dela cinci ouă care se bate bine până devine tare și se amestecă cu celelalte. Caserolul, în care se pune prăjitura la copt se unge cu unsoare sau unt proaspăt, se presară cu zahăr pisat sau de tot puțină făină fină, și se coace în abure timp de o oră.

Ciorbă acră de carne.

O jumătate de chilă de carne slabă de porc se ferbe în apă. Se pune sare, două linguri de oțet, o lingură de vin alb, vre-o câteva boabe de piper, vre-o două cuișoare, puțin cimbru, câteva frunze de dafin (Lorbeer) puțin morcovi (mure) pătrinjei și țeler. Carnea după-ce s'a fert, se scoate și supa se pregătește cu prăjitură (rântaș).

Carnea se taie apoi în bucățele și se pune ear' în ciorbă, care se năcrește cu oțet, după plac.

Țocănă de pecie (Zungenbraten).

O bucată frumoasă de pecie se curăță și se taie în bucățele mărunt.

Într'un caserol se prăjește într'o lingură de unsoare o ceapă tăiată mărunt, se pune o linguriță de ardei și după aceea se bagă carnea sărată, peste care se varsă atâta apă până carnea se acopere. După ce carnea s'a fert binisor se pun vre-o câteva crumpene (cartofi) tăiați și se lasă să fearbă până ce cartofii devin moi.

De-ale toaletei.

Mijloc contra mirșului de gură.

Acid benzon 1.5 grame.

Tinctură encaliptus 7.5 grame.

Alcohol 50 grame.

Oleu de menta pipărata (ismă pipărată) 5 picături.

Din aceasta se ia câte o jumătate de linguriță la un pahar de apă. Cu aceasta apă se spală gura mai de multe ori peste zi.

Logogrif

de

Anghelina Țințariu.

Din următoarele litere și silabe: e, drid, ra, pi, lia, ma, fin, mi, el, do, ter, șo, na, sif, fa, a, iu, do, a, lo, riu, io, mo, rap, vul, mi, xis, su, can, li, a, nov, mu, i, lu, iu, a, no, li, rod, xul, no, dam — să se formeze 15 cuvinte, a căror inițiale cetite de sus în jos să dea numele unei reviste literare, ear' finalele cetite de jos în sus să dea numele redactorilor revistei literare.

Cuvintele sânt:

1. Contrarul nașului.	8. Membru al Acad. române.
2. Nume femeesc.	9. Foaie literară.
3. Oraș în Spania.	10. Nume rusesc.
4. Raiul Ungurilor.	11. Un bandit renumit.
5. Un zeu roman.	12. Împăratul iudeilor.
9. Om negru.	13. Se ne ferim de el.
7. Ripoter la „Drapelul“.	14. O zeiță.
	15. Strămoșul nostru.

Terminul deslegării e până în **20 Aprilie st. n. c.**

Între deslegători să va sorta o carte.

* Din România. *

Actualul prim-ministru al României, dl *D. A. Sturdza* și-a sărbătorit în 25 Febr. v. iubileul de 70 ani al etății. Dlui Sturdza 'i-s'au făcut mari ovații; partidul liberal a dat în onoarea lui un mare și strălucit banchet. El a primit felicitări din toate părțile, dela regele Carol și familia regală, precum și dela politicieni fruntași din străinătate.

Societatea geografică română din București a decis să compună un dicționar geografic pentru provinciile române în afară de regat. Spre acest scop a numit o comisiune, care a început deja lucrările pregătitoare.

În Sâmbăta Floriilor studenții români vor face o excursiune științifică în Italia, sub conducerea dlui profesor *G. Tocilescu*.

La această excursiune vor lua parte mulți profesori, profesoare, advocați, medici, militari etc., cari în schimbul unei sume de 350 de lei, vor face o călătorie de 20 de zile și vor visita între altele Roma, Neapole, Pompei, și Veneția.

Spre a mări fondul necesar dl profesor Tocilescu va ține la Ateneul Român 3 conferențe însoțite de proiecțiuni. Prima este azi Mercuri în 1-a Aprilie c. *Roma cu monumentele și museele sale*; a II-a Sâmbăta 4 Aprilie: *Catacombele și împrejurimile Romei*, și ultima va fi Mercuri 8 Aprilie c.: *Neapoli și Pompeji*.

În 25 Martie a murit în București talentatul poet Iuliu C. Săvescu. Amicii poetului, mort în floarea vârstei, au decis să dea la Ateneu o serbare pentru a-i tipări operile inedite și a-i ridica un bust.

Posta abonaților.

Unui abonat.

Am văzut, că în nr. 2 ai făcut întrebare pentru un mijloc contra *roșefei nasului*. O abonată 'ți-a răspuns în nr. 4 zicând, că să beai din pahar fără fund, că va trece roșafa, deși roșafa aceasta nu provine numai din beutură, ci o pot cauza și alte împrejurări.

În ori-ce cas eu știu contra roșefei nasului un leac probat și acesta e *benzinul*. Seara, când te culci, să-ți speli nasul cu apă caldută, apoi să pui pe el vată muiată în benzin, să o legi cu o năframă și să o lași așa până dimineața. Repetind aceasta procedură de 5—6 ori, roșeața dispăre. Să grijesti însă, ca nasul să nu fie sgăriat, căci în acest cas benzinul produce aprindere. *Un pățit.*

Domnului

Ai întreat în nr. 3 că din două candidate pe care să o iai de nevastă. Eu recomand pe Elena din motiv:

Elena cu mamă-sa, ele două mai delicat vor grijă de un bărbat iubit și așa mai fericit va fi, căci iubirea celor două femei se concentrează în el. Din contră cealaltă candidată având de-a grijă deocamdată de trei, tatăl, fratele și bărbat iubiți sei, iubirea se împarte între 3 deodată pe lângă care intrevenind și celelalte afaceri casnice cu d-ta mai puțin va putea împărtăși iubirea și îngrijirea.

Lucreția Someșianca.

*) Posta abonaților, cum o arată și numele, se pune la dispoziția abonaților pentru întrebări și răspunsuri de ori-ce fel. Rugăm pe onorații cetitori a se folosi de ea cât mai mult: ea este asemenea unui salon unde să conversează despre toate lucrurile, serioase și hazlii. Deja am primit câteva întrebări.

Redacțiunea.

Știri de pretotindenea.

Din Cluj se anunță, că acolo va apăre zilele aceste o nouă foaie românească săptămânală, cu numele »*Răvașul*«.

La catedrala din Sibiu s'au început lucrările și progresează repede. Ea va fi una dintre cele mai frumoase zidiri ale Sibiului. Pe toamnă probabil va fi pusă sub coperiș.

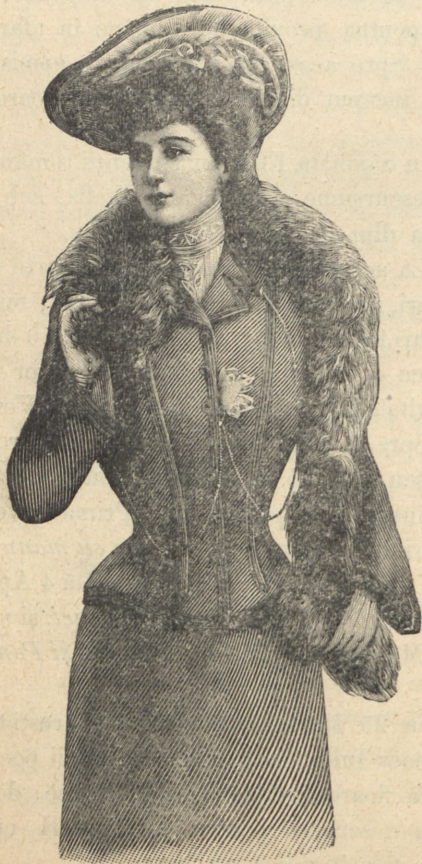

Fig. 1. Costum de primăvară.

De câteva zile vulcanul Vezuv de lângă Neapole aruncă mari cantități de lavă la înălțimi colosale. Noaptea, împrejurimile prezintă un aspect îngrozitor și frumos totodată. S'au observat mai multe zguduituri și cutremure de pământ. Mulți străini aleargă din depărtări spre a se desfăta în frumosul fenomen al naturii.

Locuitorii din împrejurimi fac glume pe contul bătrânului vulcan. Zic, că numai amenință, dar' n'are putere de-a face mari stricăciuni, ca pe vremea Romanilor.

Delegațiunea fundațiunii Gozsdü a ținut luna aceasta adunarea generală. Întratele în total au fost de 521.908 coroane eșitele de 508.946 cor. Averea fundațiunii e de 3 mil. 703 mii 645 cor. 40 bani.

În Paris s'a constituit un comitet, care are de scop să ridice prin inscripție publică un monument marelui istoric francez Michelet. Michelet a fost ca și Quinet unul din cei mai puri și mai desinteresați filo-români din câți au ridicat glasul pentru cauzele românești.

Din Augsburg fugise acum 20 de ani un băețel dela părinți și urmele lui s'au pierdut. Acum s'a întors și ca om cu poziție a închiriat odaie mobilată la părinții sei, fără ca aceștia să-l cunoască. Mare a fost bucuria și mirarea părinților când de pe biletul de anunțare au aflat că chiriașul lor este — fiul pierdut.

În Paris s'a întâmplat de curând următorul lucru. Un domn elegant a intrat la un aurar. A cerut inele de brilliant și diamante. După-ce le-a ales a zis că voește să le arete nevestii sale, să trimită deci cu el, aurarul, vre-un oficiant până acasă. Aurarul s'a învoit și ambii au plecat cu trăsura. La un palat mare s'au oprit și amândoi au intrat în curte. Ajungând la lift cumpărătorul, — complotant, — l-a poftit să între, pe însoțitorul seu. Când acesta a intrat, cumpărătorul a închis grabnic ușa și apăsând un șurub, liftul s'a ridicat, ducând pe reprezentantul aurarului în etagiul al V-lea. Până-ce s'a coborât, — dl cel complotant, — dispăruse fără de urmă.

Fig. 2. Pălărie de primăvară.

O damă a furat violina „Stradivarius“ a Țarului, al cărei preț este 100 mii franci. Dama a plecat cu ea la Londra, dar' s'a simțit urmărită de un dedectiv rus, deci a plecat la Paris. În Paris apoi și-a pierdut urma. Ea vrea să vândă violina.

„Tribuna“ scrie următoarele: Un anumit muncitor Don Pedro Alvarado, care acum doi ani era sărac lipit, ajungând prin noroc la avere mare, a plătit din bună voe datoriile de stat ale Mexicului. Adă-ne Doamne și nouă vre-un Don Pedro Alvarado!

Împăratul și împărăteasa Germaniei vor pleca din Berlin în 17 Aprilie ca să asiste în Roma la căsătoria marelui duce de Weimar.

Doamna Diculescu din Craiova a dat naștere zilele aceste la al 22-lea copil și ce e mai curios toți copiii îi trăesc și sunt voinici. Mama micului popor Diculescu e încă numai de 38 de ani ear' bărbatul ei e de 47.

Președintele camerei italiene dl Biancheri implinind în 18 Martie 50 de ani de viață parlamentară, între mulți alții, a fost felicitat și de ministrul plenipotențiar român dl N. Fleva. Biancheri a primit felicitările cu o nespusă bucurie și a vorbit cu entuziasm despre România afirmând frăția Italiei cu România.

„Revista Idealistă“ din București comunică următoarea întâmplare: O damă (din București) se duse iarna aceasta la Cismigiu să patineze. A. S. R. mica principesă Elisabeta era acolo, tocmai i-se puneau patinele. Doamna

o salută și îi zise (în franțuzește): „Alteță, vă place patinajul?“ Atunci mica principesă i-a răspuns în românește: „Ce, domnia-ta ești Franțozoaică?... „Nu, sunt Românecă, însă ne-am obișnuit să vorbim totdeauna franțuzește“. Foarte rău, foarte rău“!..., încheiă mica principesă, întorcându-se cu spatele.

„Frankfurter Zeitung“ aducea știrea din Quesland (Australia) că doi bolnavi de rac s'au vindecat perfect prin consumarea de zăhar brut așa zis melas. Vindecarea racului cu zăhar brut s'a încercat și într'un spital fiind mântuit un bolnav de cancer de stomac pe care medicii l-au declarat incurabil.

Fig. 3. Pălărie de primăvară.

MODA.

Costum de primăvară.

Fig. 1. Costumul ce se află reprezentat în fig. 1 se poate confecționa din stofă neagră sau colorată. Constă din rochie jachetă și bluză. Pe rochia, care se croește în tăituri rotunde bandele ce se aplică se prezintă ca un fel de volan. La spate și înaintea jachetei e strînsă pe corp, ear' la marginile ei și peste cusături se aplică bande. Partea superioară a aripilor jachetei, cari se încheie la mijloc prin nasturi, se îndoaie în formă de revers și se prevede cu un guler rotund. Partea din jos a mânecilor sunt largi, ornate cu bande.

Pălărie de primăvară.

Fig. 2. Pălăria ce se vede în fig. 2 și se potrivește la dame tinere e făcută din chenilie de ori-ce culoare. Jurul fundului pălăriei se decorează cu mătășă, din care se confecționează de ambele laturi câte o rosetă.

Fig. 3. Pălăria ce o reprezintă fig. 3 e construită din sirmă îmbrăcată cu catifea de culoarea nalbei. Partea de-asupra a pălăriei se învelește cu mătășă în culoarea nalbei. Decorațiunea se face cu o cunună de frunză. Pe partea dinapoi a pălăriei se aplică o panglică de culoare violetă.

On. cetitoare ale „Femeii și Familiei“, le aducem la cunoștință că în nrul proxim — la rubrica modei — le vom face cunoscute ultimele inovațiuni parisiane.